

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Høns-Grethes Familie

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr05val-shoot-idm139748572734672/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

- Ind til Jagthundene vilde hun og ikke med Moderen, der gik over i Haven, ned mod Søen hvor Aakande og Aaknap stod med Blomst; Muskedommer og Brudelys svævede mellem Sivene; hun saae paa al den Frodighed og Friskhed. »Hvor angøent!«
5 sagde hun. Der stod i Haven et dengang sjældent Træ, hun selv havde plantet, »Blodbøge« kaldes det, et Slags Morian mellem de andre Træer, saa sortbrune vare Bladene; det maatte have stærkt Solskin, ellers vilde det i stadig Skygge blive grønt som de andre Træer og saaledes miste sin Mærkværdighed. I de høje
10 Kastanier vare mange Fuglereeder, ligesaa i Buskene og i Grønsværen. Det var som om Fuglene vidste at her vare de fredede, her turde Ingen plaffe med Bøsse. —
- [15] Den lille Marie kom med Søren, han kunde kravle, veed vi, og der blev hentet baade Æg og dunede Unger. Fuglene fløj i
15 Angest og Skrik, smaa og store fløj! Viben ude fra Marken, Raager, Krager og Alliker fra de høje Træer skreg og skreg, det var et Skrig, som Slægten skriger endnu i vore Dage.
»Hvad gjøre I dog, Børn!« raabte den milde Frue, »det er jo ugudeligt Værk!«
- 20 Søren stod forkryt, den lille højadelige Jomfru saae ogsaa lidt til Siden, men derpaa sagde hun kort og mut: »Jeg maa for min Fader!«
»Herfra! herfra!« skreg de store sorte Fugle og fløj, men kom igjen næste Dag, for her vare de hjemme. —
- 25 Den stille, milde Frue blev derimod ikke længe hjemme der, Vorherre kaldte hende til sig, hos ham havde hun ogsaa mere
[16] sit Hjem, end her paa Gaarden; og Kirkeklokkerne ringede stadseligt da hendes Løig kjørtes til Kirke, fattig Mand's Øine bleve vaade, for hun havde været dem god. —
- 30 Da hun var borte, tog Ingen sig af hendes Plantninger og Haven forfaldt. —
Hr. Grubbe var en haard Mand, sagde man, men Datteren, ihvor ung hun var, kunde magte ham; han maatte lee og hun fik sin Villie. Nu var hun tolv Aar gammel og stærklemmet af
35 Væxt; hun saae med sine sorte Øine lige ind i Folk, red sin Hest som en Kari og skød sin Bøsse som en søvt Jæger.
Da kom der i Egnen stort Besøg, det allerforneraste, den unge Konge og hans Halvbroder og Kammerat Hr. Ulrik Frederik Gyldenløve; de vilde skyde Vildsviin der og blive et Døgn paa
40 Hr. Grubbes Gaard. —
- [17] Gyldenløve sad ved Bordet hos Marie Grubbe, tog hende om Hovedet og gav hende et Kys, som om de havde været i Familie sammen, men hun gav ham et Munddesk og sagde at hun ikke